

**ДЕРЖАВНО-ГРОМАДСЬКЕ УПРАВЛІННЯ ВІДДІЛУ ОСВІТИ:
ОСОБЛИВОСТІ І ПЕРСПЕКТИВИ**

Н.І. ЛІСОВА,

кандидат педагогічних наук,
проректор КНЗ «Черкаський обласний
інститут післядипломної освіти
педагогічних працівників», м. Черкаси
lisova2009@gmail.com

У статті автором розкрито сутність поняття «державно-громадське управління», його дефініції. Опрацьовано наукові роботи зарубіжних і вітчизняних учених, у яких вони розглядають основи демократичних форм управління освітою, зокрема державно-громадського управління відділу освіти загальною середньою освітою в малих містах України. Автором звернено увагу на делеговані повноваження, завдання та функції відділів освіти малих міст – міст обласного підпорядкування та міст районного значення.

Ключові слова: державно-громадське управління, відділ освіти, громадсько активна школа, місцеве самоврядування

Постановка проблеми. Усі перебудовчі процеси в суспільстві взаємопов'язані з системою освіти, зокрема загальною середньою, та діяльністю навчальних закладів, які віддзеркалюють соціально-економічні й політичні перетворення, що відбуваються в Україні та поза її межами. Аналізуючи трансформаційні процеси, маємо правильно визначати завдання, вирішення яких дасть позитивні результати для майбутнього наших дітей. А щоб так сталося, необхідно «чути» і представників науки, і практиків, «аналізувати правдиво стан справ в освіті, допомагати один одному в пошуку й впровадженні нових освітньо-виховних технологій в освітній галузі, починаючи з родини та дитячого садочка». Учений В.Кремень звертає увагу на таке завдання, яке на сучасному етапі є пріоритетним: «...підготовка не просто

людей, які отримують нові знання й професію, а таких, які вміють мислити. Однак, щоб навчити людей мислити, у т. ч. творчо та інноваційно, сам процес навчання повинен бути зразком творчості та інноваційності. Неможливо навчити людину мислити вільно й творчо, якщо відсутні можливості для вільного й творчого мислення. У такій ситуації постає необхідність з'ясувати не просто сутність людини мислячої, а насамперед умови, які стимулюють і разом гальмують процес ствердження мислення (продуктивного, інноваційного, творчого)» [6, с.3]. Таку думку підтримуємо і, враховуючи сучасні умови розвитку загальної середньої освіти, переконані, що багато залежить насамперед від учителя, але й не менше - від місцевого рівня управління – відділу освіти та загальноосвітнього навчального закладу, яке необхідно здійснювати на демократичних засадах.

Аналіз останніх досліджень і публікацій показав, що інтерес науковців, дослідників до демократичних форм – державно-громадського чи громадсько-державного управління – не знизився, а навпаки, підвищився, з'явилися наукові розвідки, які висвітлюють управління на засадах демократії в контексті ретроспективи, розглядають його в нових умовах – трансформаційних змін українського суспільства. Адже це період, коли в Україні «набирає обертів» новий етап розвитку суспільства й держави – демократичний, тому й виникає потреба в пошуку шляхів демократичного управління. Ці питання висвітлені у наукових працях: «Наукові основи адаптивного управління закладами та установами загальної середньої освіти» (Г. Єльнікова, 2005), «Державно-громадське управління загальною середньою освітою на районному рівні» (В.Грабовський, 2006), «Реформування шкільної освіти в Україні у ХХ столітті» (Л.Березівська, 2008), «Громадсько-державне управління загальною середньою освітою в регіоні» (О. Пастовенський, 2015) та ін.

Виділення не вирішених раніше частин загальної проблеми. За твердженням багатьох вітчизняних дослідників проблем управління освітою, модель державного управління є недостатньо ефективною і не повністю відповідає сучасним вимогам, які передбачають розширення впливу

громадської думки на прийняття управлінських рішень та контроль за їх виконанням, проведення моніторингових досліджень якості освіти, динамічне реагування системи на виклики суспільства, перерозподіл функцій управління між центральними та місцевими органами виконавчої влади й органами місцевого самоврядування [7; 8]. Таке узагальнення свідчить про те, що вчені реально оцінюють стан управління системою освіти. На теперішньому етапі відбуваються трансформаційні зміни в управлінні загальною середньою освітою в малих містах України, зокрема відділів освіти міст районного значення та обласного підпорядкування, унаслідок чого з'являються певні проблеми, які є актуальними для досліджень.

Формулювання цілей статті. Розкрити особливості державно-громадського управління відділів освіти в малих містах України та перспективи його розвитку.

Виклад основного матеріалу дослідження. Аналіз наукових праць показав, що явище «державно-громадське управління» широко представлено в науковій літературі, а в українському освітньому дискурсі знаходимо різні дефініції, зокрема: учений В. Гусаров вважає, що державно-громадське управління освітою (як і суто державне) – це «загальний принцип і спосіб не стільки поточного, повсякденного управління освітою, а саме, з наукової точки зору, - принцип і спосіб управління» [5, с.75–76]. Це, в свою чергу, означає, що система освіти принципово будується як така система, якою управляють і державні, і громадські сили. На думку О. Михайленка, це процес поєднання різноспрямованої діяльності державних і суспільних суб'єктів управління, що пов'язані з функціонуванням і розвитком освітньої установи, в інтересах суб'єктів навчально-виховного процесу, соціуму, влади [7]. Як процес поєднання діяльності державних і громадських суб'єктів управління розглядає також учений В. Грабовський. На його думку, роль державного управління в суспільному житті полягає в безперервному регулюванні динамічних процесів життєдіяльності суспільства з обов'язковим урахуванням громадської думки в усіх його сферах [2, с.48]. За визначенням В. Бочкарьова, державно-громадське

управління – це таке управління, у якому поєднується діяльність суб'єктів управління державної й громадської природи. Крім «поєднання діяльності», він розглядає їх інтеграцію за трьома напрямками роботи, зокрема: за демократизацією діяльності органів державної влади й управління освітою; за розвитком самоврядних асоціацій учасників освітнього процесу (професійні асоціації педагогів, органів учнівського і батьківського самоврядування усіх рівнів); за організацією громадських органів управління освітою, у яких представлені всі верстви населення, що беруть участь в освітній діяльності [1, с. 13].

Державно-громадське управління освітою Л. Грицяк і Л. Калініна розглядають як процес органічно поєднаних, узгоджених і скоординованих сфер діяльності, права, обов'язків і відповідальності суб'єктів державного управління, самоуправління й громадськості в межах визначених повноважень [3]. На думку ж учених Л. Гаєвської, Т. Куренної, Н.Протасової (праця «Реформування освіти в Україні: державно-управлінський аспект»), державно-громадське управління освітою ґрунтується на спільній, взаємодоповнювальній і взаємопідтримуючій діяльності державних органів та громадськості в галузі освіти, розподілі між суб'єктами повноважень, прав та відповідальності за їх реалізацію для забезпечення функціонування й розвитку системи освіти» [11].

Отже, підсилюється думка, що метою державно-громадського управління освітою є оптимальне поєднання державних і громадських засад в інтересах особистості, суспільства й держави, що може забезпечити розвиток освіти.

Якщо ж розглядати систему ЗСО в малих містах, то у своєму підпорядкуванні і міський, і районний відділи мають навчальні заклади дошкільної, загальної середньої та позашкільної освіти, а також методичні центри, кабінети, різні служби забезпечення навчально-виховного процесу як структурні елементи місцевої освітньої системи. Аналіз положень про відділи освіти в малих містах показав, що вони функціонують у різних умовах. Таблицю розроблено нами на основі Типового положення про відділ освіти районної державної адміністрації (Постанова КМУ від 1999р. із змінами й

доповненнями) та Примірне положення про відділ (управління) освіти виконавчого комітету міської ради (наказ МОН України від 01.04.2003 за N 192), які видано та затверджено з метою впорядкування роботи відділів (управлінь) освіти виконавчих комітетів міських рад, відділів райдержадміністрацій та регламентації відносин між органами місцевого самоврядування та відповідними органами виконавчої влади з питань функціонування освітньої галузі. Відділи освіти належать до бюджетних неприбуткових установ. Правда, районний відділ освіти (РВО) фінансується за рахунок коштів державного бюджету, МВО – місцевого бюджету.

Порівняльна таблиця основних ознак діяльності відділів освіти в малих містах

Параметри порівняння	Спільні	Відмінні
Структурний підрозділ	Структура і штатний розпис відділів освіти складаються за рекомендаціями Міністерства освіти і науки України	Районний відділ освіти (РВО) – районної державної адміністрації (РДА); міський відділ освіти (МВО) – виконавчого комітету міської ради.
Підпорядкованість	З питань здійснення делегованих відділу освіти повноважень - управлінню освіти і науки обласної державної адміністрації.	РВО – голові, РДА; МВО – міському голові, виконкому міської ради.
Підзвітність і підконтрольність		МВО є підзвітним і підконтрольним міській раді; РВО – не визначено у Положенні.
Структура освітньої системи малого міста	У своєму підпорядкуванні мають навчальні заклади дошкільної, загальної середньої та позашкільної освіти, а також методичні центри, кабінети, служби забезпечення навчально-	

	виховного процесу.	
Об'єкти та суб'єкти ДГУ	Суб'єкти ДГУ	
	Бюджетні неприбуткові установи	
Утримання установ		РВО фінансується за рахунок коштів державного бюджету; МВО – місцевого бюджету
Завдання, функції, повноваження	В основному однакові, крім двох позицій.	<i>Завдання:</i> МВО сприятиме розвитку самоврядування у загальноосвітніх, дошкільних та позашкільних навчальних закладах; <i>У реалізації функцій:</i> МВО погоджує навчальні плани приватних навчальних закладів, що надають загальну середню освіту. РВО надає допомогу загальноосвітнім навчальним закладам та здійснює контроль за організацією безоплатного регулярного підвезення до місць навчання і на зворотному шляху учнів (вихованців), які проживають у сільській місцевості.
Управління відділом освіти	Начальник відділу освіти. Визначення профілів професійної компетентності начальника відділу освіти виконкому міської ради і начальника відділу освіти районної державної адміністрації нічим істотно не відрізняється;	Особа, яка призначається на посаду завідуючого (начальника), повинна мати стаж керівної роботи в навчальних закладах не менш як 5 років (МВО), а в РВО – не менш як 3 роки. Посада начальника відділу освіти районної державної адміністрації віднесена до ІУ-ї підгрупи III-ї групи посад, юрисдикція якої поширюється на територію одного або кількох районів (відповідно до підпунктів

		6,7,8 п.1 ст.1 Закону України «Про державну службу»); посада начальника міського відділу освіти віднесена до п'ятої категорії посад з відповідним правовим статусом у місцевому самоврядуванні (дія Закону України «Про державну службу»).
Відділ має право	В основному однакові, крім двох.	МВО має право надавати платні послуги для освітнього, естетичного та фізичного розвитку дітей; надавати в оренду фізичним та юридичним особам не експлуатоване майно та вільні площі закладів, які знаходяться на балансі відділу (управлінню) освіти.
Керівництво та апарат управління		Особа, яка призначається на посаду завідуючого (начальника), повинна мати стаж керівної роботи в навчальних закладах не менш як 5 років (МВО), а в РВО – не менш як 3 роки.

Аналіз таблиці показав, що є певні спільні й відмінні особливості у завданнях та функціях МВО й РВО. Відповідно до Типового положення про відділ освіти районної, районної у м. Києві та Севастополі державної адміністрації та Примірного положення про відділ (управління) освіти виконавчого комітету міської ради на відділи освіти покладається реалізація державної політики в галузі освіти з урахуванням особливостей соціально-культурного середовища відповідної території [10;12]. Іншими не менш важливими завданнями відділів освіти є: створення умов для реалізації

гарантованого Конституцією України права громадян на отримання повної загальної середньої освіти; здійснення управління навчальними закладами, що знаходяться в межах відповідної території і належать до сфери управління державної адміністрації чи виконкому, та координація діяльності цих навчальних закладів; зміцнення матеріальної бази навчальних закладів; аналіз стану освіти в районі, місті, прогнозування, розроблення та виконання районної, міської програм розвитку освіти; організація навчально-методичного й кадрового забезпечення навчальних закладів, підвищення кваліфікації педагогічних працівників; контроль за дотриманням законодавства з питань освіти, державного стандарту загальної середньої освіти всіма загальноосвітніми навчальними закладами, розташованими на території району або міста; участь у розробленні та реалізації варіативної складової змісту загальної середньої освіти; проведення ліцензування та атестації загальноосвітніх навчальних закладів, розташованих на території району або міста, оприлюднення результатів ліцензування та атестації; забезпечення соціального захисту, охорони життя, здоров'я та захисту прав учасників навчально-виховного процесу в загальноосвітніх навчальних закладах. Нам вдалося дослідити подібні завдання для обох відділів освіти та відмінні, зокрема: МВО має сприяти розвитку самоврядування у загальноосвітніх, дошкільних та позашкільних навчальних закладах; забезпечувати експериментальну та інноваційну діяльність.

Крім завдань, відділи освіти виконують відповідні функції, найосновніші з них такі: 1. Організація мережі та здійснення керівництва навчальними закладами всіх типів і форм власності. 2. Організація нормативно-правового забезпечення загальної середньої, дошкільної та позашкільної освіти. 3. Організація фінансового забезпечення НЗ. 4. Організація матеріально-технічного забезпечення НЗ. 5. Організація діяльності учасників навчально-виховного процесу в НЗ та забезпечення їх соціального захисту.

Що ж до функцій, то також виявляємо відмінності, а саме: МВО погоджує навчальні плани приватних навчальних закладів, що надають загальну середню

освіту. РВО надає методичну допомогу загальноосвітнім навчальним закладам та здійснює контроль за організацією безоплатного регулярного підвезення до місць навчання й на зворотному шляху учнів (вихованців), які проживають у сільській місцевості. Порівнявши виписані основні функції, повноваження відділів освіти (відповідно до визначених завдань та делегованих повноважень), нами зроблено висновок: у Примірному положенні про відділ освіти міської ради більш ширше виписано його функції, повноваження відповідно до змісту діяльності, зокрема: нормативи розрахунку чисельності апарату відділу (управління) освіти виконавчого комітету міської ради встановлюються відповідно до чисельності педагогічних працівників; самоврядування у загальноосвітніх, дошкільних та позашкільних навчальних закладах. Вважали б за доцільне згадані функції та нормативи включити й до Положення про відділ освіти РДА. Варто звернути увагу ще на одну особливість: особа, яка призначається на посаду начальника МВО, повинна мати стаж керівної роботи в навчальних закладах не менше як 5 років, а в РВО – не менше як 3 роки. На нашу думку, до цієї позиції необхідно внести зміни й передбачити теж «не менш як 5 років», оскільки змінюються вимоги до керівника, рівня компетентностей, його готовності до нової форми управління. На нашу думку, у зв'язку з необхідністю систематизації законодавства та дотримання його відповідними структурами було б доречним прийняття єдиного Положення про відділи освіти малих міст обласного й районного значення в контексті трансформаційних змін.

Дошкільні, загальноосвітні навчальні заклади та заклади позашкільної освіти, які становлять основу системи ЗСО в малих містах України, є об'єктами впровадження державної освітньої політики та реформ, а суб'єктами виступають органи державної влади та місцевого самоврядування. За висновками експертів, науковців, практиків, таке державне управління місцевими освітніми системами не має відповідного ефективного механізму реалізації пріоритетних напрямів державної освітньої політики України,

впровадженням реформ. Звідси випливає, що й державно-громадське управління на сучасному етапі ще недостатньо набуло розвитку.

З'ясовано нами, яким сучасним демократичним формам управління надають переваги респонденти на практиці у контексті трансформаційних змін в управлінні ЗСО. Як показало анкетування, 41,9 % респондентів надали перевагу державно-громадському управлінню; 32,1 % - громадсько-державному, 17,6 % - іншим формам управління; 8,2 % - утрималися від відповіді. Аналіз відповідей на запитання: Чи вважаєте за необхідне залучати громадськість до вирішення проблем загальноосвітніх навчальних закладів? – показав, що із розумінням ставиться батьківська громадськість до пошуку додаткових джерел фінансування (41,5%), майже такий відсоток батьків (41%) погоджується долучитися до виховної роботи з учнями; разом із тим, лише 3,3% - взяли б участь в атестації педагогічних працівників та 14% - в оцінюванні підручників. Це свідчить про те, що працівникам відділу освіти необхідно спрямувати власну діяльність насамперед на роз'яснення пріоритетних напрямів освітньої політики й серед керівників навчальних закладів, і серед громадськості, це по-перше; по-друге, ще частина керівників навчальних закладів не можуть уявити, що участь громадськості в управлінні ЗСО принесе суттєві зміни у розвитку самої системи, а головне в формуванні особистості учня, освіченості громади, зокрема громади малого міста.

Важливим документом є Доповідна записка, підготовлена Міністерством освіти і науки України, про невідповідність стану загальної середньої освіти в Україні потребам суспільства XXI століття, яка розглянута на засіданні Кабінету Міністрів. Окремі питання, включені до Політичної пропозиції, стосуються контексту нашого дослідження щодо педагогіки загальної середньої освіти та системи управління нею. Державно-громадське чи громадсько-державне управління розвитком ЗСО базується на нових засадах, які співпадають із пропозиціями МОН України: перехід від «педагогіки минулого століття до сучасної - педагогіки партнерства: між учнем і вчителем, школою та батьками». Суттєві зміни плануються і в системі управління школою:

«розширяться автономні права її; школа отримає право розробляти й впроваджувати власні освітні програми з дотриманням стандарту освіти; право вийти зі статусу бюджетної установи й отримати статус неприбуткової організації – із збереженням податкових пільг і отриманням фінансової автономії; планується зменшити бюрократичне навантаження на школу й учителя» [11]. У процесі дослідження переконалися, що, вивчаючи потреби в освітніх послугах, відділ освіти та навчальні заклади можуть впливати на розвиток не лише окремих особистостей, а й всієї громади. Історично українська школа завжди була центром місцевої громади, не тільки навчала дітей, але й активізувала та навчала громаду. Сьогодні є нагальна потреба відтворити цей досвід і це може зробити школа як єдиний у містах і селах освітній, культурний і духовний центр. Реформування управління відділу освіти та школи вимагає, крім знань компетентнісного підходу до управління, інноваційних практик, сучасних технологій, ще й моральних якостей управлінців та керівників навчальних закладів, бути лідерами, готовими служити людям.

На сучасному етапі в малих містах сформувалася система навчальних закладів, серед них можна виокремити: гімназії, ліцеї, колегіуми, спеціалізовані та загальноосвітні школи, навчально-виховні комплекси та об'єднання, школи-інтернати, санаторні школи, навчально-реабілітаційні центри, які за формами навчання – денні; освітні послуги надають освітні округи, «школи-родини», міжшкільні навчально-виробничі комбінати, у ЗНЗ функціонують профільні класи в старшій школі й класи з поглибленим вивченням окремих предметів, запроваджено дистанційну, екстернатну та індивідуальну форми навчання тощо. Крім названих вище шкіл, необхідно виокремити громадсько активні школи, які започатковані були в ХХ столітті, а в ХХІ - активно відновлюють свою роботу й розвиваються за ініціативою Всеукраїнського фонду «Крок за кроком». Її місія, сутність діяльності зводиться до того, що ця школа, крім надання освітніх послуг учням, бере участь у розвитку громади, залучає батьків і жителів до вирішення соціальних та інших проблем, які виникають і в

школі, і серед спільноти. Це школа, яка реалізує концепцію громадсько орієнтованої освіти як підхід до розвитку громади, що дає можливість місцевим жителям, місцевим організаціям та установам стати активними партнерами у вирішенні місцевих проблем. Такий тип школи може бути не тільки освітнім закладом, а й культурним та ресурсним центром у різних регіонах України, зокрема в малих містах. Усі процеси, які проходять в рамках громадсько активної школи, спрямовані на розвиток демократизації, волонтерства та партнерства [12]. Громадсько активну школу вважаємо інноваційною моделлю й підтримуємо її розвиток, бо вона передбачає максимальну участь громади в освітньому процесі й сприяє формуванню громадської складової в управлінні загальною середньою освітою.

Висновок. Отже, на сучасному етапі дослідження демократичних форм управління, які мають запроваджувати відділи освіти та навчальні заклади, є актуальними, затребуваними. Державно-громадське управління широко представлено в науковій літературі й інтерес дослідників до нього не знижується. В останній період появилися наукові праці, в яких розглядаються основи громадсько-державного управління, адже відбувається перехід до розвитку місцевого самоврядування (створення територіальних громад, а отже, - й управлінських структур). Дослідження процесу демократизації та децентралізації в Україні, зокрема малих містах, засвідчило, що успішно може впроваджуватися державно-громадське чи громадсько-державне управління, розвиватися місцеве самоврядування при умові усвідомлення значимості їх, оволодіння компетентнісним підходом до названих форм управління службовцями органів самоврядування та державними службовцями відділів освіти, керівниками навчальних закладів. Інноваційною моделлю сучасного навчального закладу є громадсько активна школа, діяльність якої сприяє формуванню нової української школи та управлінню на демократичних засадах. Упровадження адміністративно-територіальної та освітньої реформ вимагає змін у нормативно-правовому забезпеченні відділів освіти, зокрема розробки Положення про відділ освіти відповідно до нових вимог.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бочкарев В. И. Концептуальные основы государственно-общественного управления образованием в России / В. И. Бочкарев // Менеджмент в образовании. – 2003. – № 1. – С. 9–18.
2. Грабовський В. А. Державно-громадське управління загальною середньою освітою на районному рівні : дис. ... канд. наук з держ. упр. : спец. 25.00.02 / В. А. Грабовський. – К., 2006. – 233 с.
3. Грицяк Л. Д. Державно-громадське управління розвитком освіти на державному, регіональному та інституціональному рівнях [Електронний ресурс] / Грицяк Л. Д., Калініна Л. М. – Режим доступу : http://old.niss.gov.ua/book/StrPryor/StPrior_12/7.pdf.
4. Громадсько активні школи в Україні: кроки до дій / упоряд.: Н. Софій, Ю. Кавун. – К. : Всеукраїнський фонд «Крок за кроком», 2005. – 162 с.
5. Гусаров В. И. Государственно-общественное образование : монография / Владимир Иванович Гусаров. – Самара : Изд-во «НТЦ», 2006. – 420 с.
6. Кремень В.Г. Світ знання : людина, наука, освіта / В.Г. Кремень. – Київ : Знання України, 2016. – 75 с.
7. Михайленко О., Державно-громадське управління освітою [Електронний ресурс]. – Режим доступу <http://osvita.ua/school/manage/1124>.
8. Набок М. В. Оцінювання ефективності управління загальною середньою освітою регіону: теорія та технологія: моногр. / М.В. Набок. – К.: «Педагогічна думка», 2013. – 218 с. – 9 друк, арк.
9. Політична пропозиція «Нова українська школа» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://mon.gov.ua/usi-novivni/novini/2016/12/14/uryad-zatverdiv-politichnu-propozicziyu-shhodo-reformuvannya-zagalnoyi-serednoyi/>
10. Положення про міський відділ освіти [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://www.google.com.ua/webhp?sourceid=chromeinstant&ion=1&espv=2&ie=UTF8#q=%D0%BF%>
11. Реформування освіти в Україні: державно-управлінський аспект : навч.-наук. вид. / Н. Г. Протасова, В. І. Луговий, Ю. О. Молчанова та ін. ; за заг. ред. Н. Г. Протасової. - К. ; Львів : НАДУ 2012. - 456 с.
12. Типове положення про відділ освіти районної, районної у м. Києві та Севастополі державної адміністрації, затверджене постановою Кабінету Міністрів України від 11 березня 1999 р. № 347 [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://uazakon.com/document/spart92/inx92502.htm>.

Лисовая Н.И.

ГОСУДАРСТВЕННО-ОБЩЕСТВЕННОЕ УПРАВЛЕНИЕ ОТДЕЛА ОБРАЗОВАНИЯ: ОСОБЕННОСТИ И ПЕРСПЕКТИВЫ

В статье автором раскрыта сущность понятия «государственно-общественное управление», его дефиниции, а также рассмотрены труды зарубежных и отечественных ученых, в которых они анализируют основы демократических форм управления образованием, в том числе государственно-общественного управления отделом образования в малых городах Украины. Автором обращено внимание на делегированные полномочия, задачи и функции отделов образования малых городов - городов областного подчинения и городов районного значения.

Ключевые слова: государственно-общественное управление, отдел образования, общественно активная школа, местное самоуправление.

Lisova N.

PUBLIC-PUBLIC ADMINISTRATION DEPARTMENT OF EDUCATION: FEATURES AND PROSPECTS

In the article the author reveals the essence of the concept of "public-public administration", its definition and scientific works of foreign and domestic scientists, which they consider the foundations of democratic forms of management education, including state and public administration department of education in general secondary towns of Ukraine. The author has drawn attention to the delegated tasks and functions of the departments of education of small cities - cities of regional subordination and towns.

Keywords: state and public administration, Department of Education Community schools, local government

